

The background of the cover is a night-time photograph of the Chicago skyline. The sky is a deep, vibrant red, and a large, glowing red moon is visible in the upper left quadrant. The city lights are visible, with the Willis Tower being the most prominent structure in the center. The title 'Rewind it Back' is written in a large, white, cursive script across the middle of the image.

Rewind it Back

Spat' na zaciatok

LIZ TOMFORDE

SÉRIA VETERNÉ MESTO
PIATA KNIHA

*Spät na
začiatok*

LIZ TOMFORDE

**ZELENÝ
KOCÚR**

Z anglického originálu Liz Tomforde: REWIND IT BACK preložila Ina Nguyenová.

Translation © 2026 by Ina Nguyenová
Zodpovedná redaktorka: Silvia Palušková
Jazyková korektúra: Mária Danihelová

REWIND IT BACK
Copyright © 2025 by Liz Tomforde
Translation rights arranged by the Sandra Dijkstra Literary Agency
All Rights Reserved.

Slovak edition © 2026 by Vydavateľstvo Zelený Kocúr s.r.o., 93101
Šamorín, Morušová 1951/5, Slovensko
Webová stránka: zelenykocur.sk
E-mail: redakcia@zelenykocur.sk

Návrh obálky: Ever After Cover Design www.everaftercoverdesign.com
Grafická úprava: Design Amorandi
Úprava obálky: Zsuzsi Kispál

ISBN 978-80-69010-85-7
EAN 9788069010857

Všetky práva vyhradené. Len pre vaše potešenie. Táto kniha nesmie byť znovu predávaná ani darovaná ďalším ľuďom. Ak ste si túto knihu nezakúpili alebo nebola zakúpená len pre vašu potrebu, vráťte ju a kúpte si vlastný výtlačok. Ďakujeme, že nepodporujete piráctvo a rešpektujete nespočetné množstvo hodín, ktoré autorka strávila pri tvorbe knihy.

Tento príbeh je vymyslený. Mená, postavy, obchody, miesta a udalosti sú buď výplodom autorkinej fantázie, alebo fiktívne využité. Akákoľvek podoba so skutočnými ľuďmi, živými či mŕtvymi, alebo skutočnými udalosťami je čisto náhodná.

Žiadna časť tejto knihy nesmie byť reprodukováaná v elektronickej ani tlačenej forme vrátane systémov na ukladanie a získavanie informácií bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľstva s výnimkou stručných citátov použitých pri recenzii knihy.

*Ďakujem 10 postavám, 5 párom, 3 tímom,
2 párom súrodencov a 1 úžasnej skupine priateľov,
ktorí mi zmenili život.*

*Túto venujem vám, čitateľkám a čitateľom.
Ďakujem, že ste so mnou v Chicagu.*

Playlist

- Are You Even Real** - Teddy Swims & GIVEON **♥ 2:27**
- Nights Like This** - Kehlani feat. Ty Dolla \$ign **♥ 3:21**
- Asking For Too Much** - Aaron Page feat. Tone Stith **♥ 2:56**
- My Boo** - Alicia Keys & USHER **♥ 3:43**
- Hate That I Love You** - Rihanna feat. Ne-Yo **♥ 3:38**
- Second Chances.** - Kiana Ledé feat. 6LACK **♥ 3:12**
- Hold On** - H.E.R. **♥ 3:23**
- Change** - Arin Ray & Kehlani **♥ 3:12**
- hillside** - Gabriel Jacoby **♥ 2:52**
- Nobody Gets Me** - SZA **♥ 3:00**
- Reason** - Blxst **♥ 2:59**
- A New Thing** - Madison Ryann Ward **♥ 3:37**
- Favorite Girl** - Marques Houston **♥ 3:33**
- One Of These** - Ella Mai **♥ 3:44**
- Anyone** - Justin Bieber **♥ 3:10**
- ICU** - Coco Jones **♥ 4:01**
- Brown Eyed Lover** - Allen Stone **♥ 3:57**
- BIRDS OF A FEATHER** - Billie Eilish **♥ 3:30**
- Run Through Fire** - Pink Sweat\$ **♥ 3:04**
- Easy (Unplugged)** - DaniLeigh **♥ 3:59**
- This Is** - Ella Mai **♥ 3:26**
- 4 Ever** - Lil' Mo feat. Fabolous **♥ 3:42**

„Mám radšej smaragdový brus.“

S vidličkou a nožom v ruke si krájam steak. „Ja neviem. Tento kus s kosťou je dokonale pripravený.“

„Diamanty, Rio,“ Chelsein tón hlasu znie netrpezlivo. „Brus, nie kus steaku.“

Výborne, ona myslí na diamanty a ja sa hrám na nechápaného, pretože to posledné, o čom sa chcem na druhom rande baviť, je, aký typ prsteňa sa jej páči. Rád by som zistil, či je láskavá. Či sú si s mamou blízke. Či rada cestuje. Veď ani neviem, či má na niečo alergiu.

„Mám intoleranciu na laktózu.“

Na tvári sa jej usadí zmätený výraz, keď náhle zmením tému. „Čože?“

„Mliečne výrobky.“ Vložím si do úst ďalšie sústo steaku. „Hneď som z toho na sračky. Občas si predtým vezmem tabletku a niekedy do toho idem len tak bez ochrany a potom znášam následky.“

„Povedal si, že si dávaš mliečne výrobky bez ochrany?“

„Hej. Keď ide o zmrzku a nemám so sebou tabletku, hádam si ju neodopriem. Patriš k tým šťastlivcom, čo dokážu stráviť mliečne výrobky?“

„Pýtala som sa, aké prstene majú manželky ostatných hráčov v tíme.“ Znovu stočí rozhovor k téme, ktorej sa chcem vyhnúť, tak len mlčky pokračujem v jedení a nereagujem. „Musia pracovať?“ skúsi znovu. „Pravdepodobne nie.“

„Áno, niektoré z nich pracujú. Jedna moja blízka priateľka je vydatá za spoluhráča a pracuje v útulku pre staršie psy.“

Chelsea zvráští nos, než sa ovládne a prinúti sa opäť usmiať. „To je milé. Že?“

„Čo robíš ty?“

Na okamih sa ma zmocní panika, že mi to už možno povedala a ja som zabudol.

Zašli sme spolu na večeru krátko pred mojím odchodom počas leta, no bolo to už tak dávno, že som si nespomínal na žiadne nepríjemnosti z nášho rande. Preto, keď sa ma opýtala, či by sme si opäť nevyrazili, som si povedal, prečo nie?

Teda, nebola to práve otázka. Správa znela: „Kedy pôjdeme znovu von? V piatok mám voľno.“ Ale v podstate je to to isté.

„Vytváram content,“ odvetí bez váhania. „Influencerské veci. Väčšinou o móde a životnom štýle.“

„Super. Takže pracuješ sama pre seba. Baví ňa to?“

Pokrčí plecami, dopije pohár chardonnay a máva ním vo vzduchu, s nadvihnutým obočím a netrpezlivým výrazom naznačuje čašníčkovi, že chce ďalší.

To sa mi nepáči, pomyslím si.

Možno si len neuvedomuje, že je to drzé, snažím sa ju ospravedlniť.

„Páčia sa mi na tom tie výhody,“ pokračuje. „Sama si určujem pracovný rozvrh. Dostávam produkty zdarma. A podobne.“

Takmer čakám, že sa ma opýta, čím sa živím ja, ale vedela to ešte skôr, než sme šli na prvé rande.

„Máš nejaké domáce zvieratká?“ opýtam sa.

„Nie. Je s nimi priveľa starostí.“

„Ste si s rodinou blízki?“

„Ani veľmi nie.“

Ste si s rodinou blízki, Rio? Ale áno, sme. Práve som sa vrátil po troch mesiacoch z Bostonu, kde som trávil voľno s mamou. Ďakujem za opýtanie.

Pohár so chardonnay pristane na stole, než čašník odnesie naše už teraz prázdne tanierne, a ja som o krok bližšie k tomu, aby sa to celé skončilo.

Vyčítam si tie pocity.

Že sa tak neustále cítim.

Ani si nespomínam, kedy naposledy som bol na druhom rande, takže by som sa mal asi sústrediť na toto malé víťazstvo. Ale stáva sa mi to často. Túžim sa s niekým stretnúť, priam až zúfalo. Vyrazíme si na prvé rande, nepreskočí iskra a tam sa to končí.

Snaž sa viac.

„Čo robíš vo voľnom čase?“ pokračujem.

„Väčšinou som vonku s kamošmi. Často ma pozývajú na rôzne akcie, takže sa nenudím. Rada cvičím. A skúšam nové reštaurácie...“

„Zbožňujem skúšať nové reštaurácie!“ S nadšením sa narovnam, že sme konečne našli spoločnú reč.

Chelsea si ma premeriava pohľadom, moje rozrušenie na ňu neurobilo žiadny dojem. „Super.“

Doriti.

„Máš rada hudbu?“ skúsím to znovu.

„Ako každý, nie?“

„Mali by sme si vybrať nejakú pieseň.“ Vytiahnem mobil a začnem scrollovať v zozname skladieb.

„Vybrať pieseň?“

„Áno, toto je naše druhé rande. Mali by sme si vybrať pieseň, čo nám ho bude pripomínať. Takže, keď ju budeme počuť, spomenieme si na...“ Stíchnem, keď zbadám jej výraz.

Tie vypúlené oči priam kričia, že som podľa nej totálny čudák, a keď otvorí ústa, ihneď ich rýchlo zaklapne bez jediného slova.

Pretože nie je ako ona. Nikto taký nie je.

„Alebo nie,“ dokončím.

Znovu sa nasilu usmeje. „Radšej nie.“

Obzerá sa po reštaurácii, asi sa snaží nájsť východ a ani sa jej nedivím.

„Dáš si dezert?“ opýtam sa.

Chvíľu sa rozhoduje a nakoniec ma prekvapí, keď sa nakloní ponad stôl a chytí ma za ruku. „Vlastne,“ hlas jej zjemnie. „Napadlo mi, že by sme si mohli dať dezert u teba.“

Och.

To som... nečakal.

„Nanešťastie len dnes som sa vrátil po lete strávenom v Bos-tone, takže nemám nič nakúpené.“

Zvodne sa pousmeje. „Mám na mysli iný dezert.“

Hej, je úplne jasné, aký dezert má na mysli, ale ja som skôr dúfal, že si povie: „*Magorovi to nedochádza, kašlem na to.*“

Je to opäť jedna z tých situácií, keď je úplne jedno, či poviem všetko zle, alebo nepoviem vôbec nič. Predsa len som profesionálny hokejista a to stačí, aby som si zabezpečil viac prvých rande a pozvaní do postele, než som ochotný priznať.

Ale viem, čo hľadám, a toto spojenie to nie je.

„Chelsea, ja...“

„Zabavíme sa.“

Zachechcem sa. „Chelsea.“

„Vážne ma chceš odmietnuť?“ Veľavravne sa usmeje. „Rio.“

Povie moje menom tónom, ktorým mi naznačuje, že som čistý blázom, keď ju odmietam. Nerád to priznávam, no presne taký tón som už počul od mnohých báb.

Rozhodne je to krásne dievča a keby som bol ten typ, čo si len tak privedie niekoho domov, s kým nemá vážne úmysly, asi by som neváhal.

Lenže nie som taký.

Diskrétno zaplatím účet, keď ho obsluha prinesie na stôl, a potom poviem: „Ďakujem, že si prišla na večeru.“

Vtedy si uvedomí, že to myslím vážne a rande sa končí. Zagúľa očami, no môj názor to nezmení, a keď vytiahne mobil, bez slova doň začne ťukať.

„Pôjdeme?“

Nezdvihne zrak od obrazovky. „Netreba. Stretnem sa s kaľmošmi na párty tu za rohom.“

„Och, dobre. Vyzdvihol som ťa, tak som si myslel, že to najmenej, čo môžem...“

Súcitne sa na mňa usmeje, keď vstane a oblieka si kabát. „Mala som náhradný plán, ale uži si noc osamote, Rio. Vďaka za večeru.“ Povrchne zamáva prstami, než vyklízne východom, ktorý predtým hľadala, a nechá ma samého.

Možno by som sa mal cítiť prekvapene alebo urazene, ale nie je to prvýkrát, čo som zostal pri stole sám, keď som sa rozhodol nepokračovať v schôdzke u mňa, a určite to nebude ani naposledy.

Kašľať na to, červené víno, ktoré popíjam celú noc, je vynikajúce a nie som v toľkých rozpakoch, aby prišlo nazmar. Takže si spravím pohodlie za svojím stolom pre jedného a vychutnávam si ho, zatiaľ čo hľadám mobil plný správ.

Zanders: *Rio, už si sa vrátil?*

Indy: *Prosím, povedz, že áno! Chýbaš mi!*

Stevie: *Taylor sa ma počas leta na každej nedelnej rodinnej večery pýtala, kde je strýko Rio. Už nikdy by si nemal odísť.*

Kai: *Vitaj doma, človeče!*

Miller: *Babské večery bez teba nie sú ono!*

Kennedy: *Je toto od mája prvá nedelňa večera, na ktorej budeme všetci spolu? Teším sa na vás.*

Isaiah: *Ale už sa vrátil? Rio neodpovedá.*

Zanders: *To mu radím. Zajtra máme prvý tréning tejto sezóny.*

Ja: *Neodpoviem, kým sa ma všetci neopýtate, ako sa mám, a ešte čakám na...*

Zanders: **rehotajúci sa emoji**

Kai: *Niektoré veci sa nikdy nezmenia.*

Indy: *Zlatko, ideš.*

Ryan: *Neťahajte ma do toho.*

Miller: *Mohol by byť zranený, stratený alebo by mohol trčať niekde bez jedla a vody a my by sme sa to nedozvedeli, lebo sa nechceš opýtať jednoduchú otázku, Ryan.*

Isaiah: *Nevedel som, že sme si adoptovali šteňa.*

Stevie: *Je naše šteniatko.*

Kennedy: *Naše rozkošné šteniatko, ktoré potrebuje vedieť, že Ryanovi na ňom záleží.*

Ja: *...*

Ryan: *Fajn. Rio, už si naspäť?*

Ja: *Tvoj záujem o mňa ma dojíma až k slzám. Zlatko, som doma!*

Ryan: *Neznášam to.*

Ja: *Viem. Aj mne dalo to odlúčenie zabrať, Ryan.*

Ryan: *Opúšťam tento skupinový čet.*

Odhlási sa a vzápätí ho tam jeho manželka opäť pridá.

Indy: *Uvidíme sa v nedeľu u teba!*

Zožiera ma ľútosť, že som sa najprv nezastavil u niektorého z nich, keď som sa vrátil do mesta. Namiesto toho som len doma zhodil tašku a šiel som po Chelsea na rande.

Občas mám pocit, že by som to mal vzdať. Už roky, odkedy som sa presťahoval do Chicaga, neúnavne hľadám tú pravú a začínam si myslieť, že ani neexistuje.

A potom si pripomeniem, že za tie roky som bol svedkom, ako sa to podarilo mojim ôsmim kamošom, takže z prvej ruky viem, že na mňa tam niekde čaká.

Dopijem víno, než napíšem Indy samostatnú správu.

Ja: *Stavím sa u teba cestou domov.*

Indy: *Áno, prosím! Chýbal si mi. Už na tak dlho z domu neodchádzaj.*

„Predpokladám, že rande nevyšlo.“ Uvažuje Indy, keď sedíme na pohovke v jej obývačke.

Ryan sa k nám pridá, aby si vypočul moje hlásenie, potom čo skontroloval spiacich dvojročných drobcov.

„Dopadlo to niekedy inak?“ opáčim.

„Kam si ju vzal?“

„Do Sullivan's na ôsmej.“

Ryan strpne a na Indiných perách sa usadí šibalský úsmev.

„Och, to miesto zbožňujem. Bola som tam na rand...“

„Bacha, Blue,“ zachripí a pritiahne si ju do lona.

Vzájomne sa na seba usmejú, akoby ich spájalo nejaké tajomstvo, a možno by mi to celé pripadalo až nechutne presladené, keby som po tom tak príšerne netúžil.

A nejde o žiadne tajomstvo. Všetci vieme, že než sa dali dokopy, Ryan prekazil Indy rande presne v tej istej reštaurácii, v ktorej som dnes večer bol.

Indy bola pred rokmi letuškou môjho tímu a odvtedy sme najlepši kamoši. Spoznala svojho manžela, keď jej Ryanova sestra ponúkla voľnú izbu, a zvyšok už poznáte. Ryan je kapitánom chicagského basketbalového tímu a hoci som bol roky

jeho obrovským fanúšikom, aj on sa stal mojím dobrým priateľom.

„Čo sa stalo?“ opýta sa Indy.

„Ona...“ zaváham. „Nemala záujem. Veď ma poznáte. Buď ma berú len ako kamaráta, alebo ich odstraším.“

Nie je to úplná lož. Nemala záujem o to, čo hľadám ja.

Neprezradím im, ako často ich v skutočnosti *neodplaším*. Ani ako často sa neúspešne pokúšam byť „len kamarát“. Radšej ich nechám v tom, že pokiaľ ide o ženy, som beznádejný prípad, než by som mal vysvetľovať, že mám dvadsaťsedem rokov a nikdy som nebol s niekým, ku komu by som necítil niečo hlbšie.

Rád idem na veci pomaly. Vždy to tak bolo. Dočerta, veď som o panictvo prišiel až v devätnástich, a aj to s dievčaťom, ktoré som poznal od dvanástich.

„Mrzí ma to, kámo,“ utešuje ma Ryan. „Raz to príde.“

„Hej, možno.“ Vstanem a natiahnem sa. „Dobre, idem už. Len som vás chcel narýchlo pozdraviť. Lúbim vás, decká.“

„Lúbime ťa, Rio.“

„Počul si to, Ryan?“ opýtam sa od vchodových dverí. „Počul si, s akou ľahkosťou to povedala?“

Pokrúti hlavou. „To sa nikdy nestane.“

„Nikdy nehovor nikdy, Shay!“

Keď zaparkujem na príjazdovej ceste pred domom, je už poriadne neskoro, no vďaka novým svetlám v predzáhradke susedov jasne vidím, že vedľajší dom sa za posledné tri mesiace poriadne zmenil.

„Vždy vyzeral tvoj dom lepšie ako môj?“ vystúpim z auta s otázkou.

Wren na mňa so smiechom pozrie ponad plece od poštovej schránky. „Nie. Celé leto som ho renovovala. Na chudobnú doktorandku mám krajší dom než profesionálny hokejista od vedľa, nemyslíš?“

Stretneme sa na chodníku medzi našimi domami a ja sa skloním, aby som ju objal.

„Mala si príjemné leto?“

„Príjemné, bolo to moje posledné leto pred dokončením štúdia, takže som ho presedela v škole, slnko som ani nevidela a víkendy som trávila učením sa na stavenisku. A ty?“

„Bolo fajn. Rád som strávil čas s rodinou. A pobudol pár mesiacov v Bostone.“

Na tvári sa jej usadí chápvavý výraz. „Ako zvládaš, že znovu prídeš o jeseň na severovýchode?“

„Nehovorme o tom.“

Ukáže na môj dom. „Poštu som ti nechala na kuchynskom ostrovčeku. Párkrát do týždňa som otvorila okná, aby som tam vyvetrala. Tvoja jediná rastlina prekvitá, takže nemáš za čo.“

„Je to kaktus, Wren. Stačí si ho nevšímať.“

Prikývne, zjavne hrdá na svoj výkon. „Zvládla som to skvele.“

Wren je mojou susedkou už roky. Jej brat kúpil dom priamo vedľa toho môjho, aby mala kde bývať počas štúdia, a odvtedy sme kamaráti.

„Dobří kamaráti“, čo znamená, že si raz za čas poklebetíme o ostatných susedoch alebo požičiame cukor tomu druhému, ak mu chýba. A v tomto prípade, ak je niekto mimo mesta, ten druhý mu stráži dom.

Jej bratia sú profesionálni športovci, takže sa nijako zvlášť nepozastavuje nad tým, že tu vidí mňa alebo mojich spoluhráčov, a to sa mi na nej vždy páčilo.

Na tejto ulici sme ako jediní slobodní, v ostatných domoch bývajú rodiny. Dáva to zmysel, keďže sú to všetko obrovské domy so štyrmi alebo s piatimi spálňami. Neďaleko sa nachádza univerzita, takže niektorí prenajímajú izby študentom, no tí sú takí zahľtení učením, že ich ani nevidia.

Wrenin starší brat Cruz Wilder je slávny basketbalista, kúpil dom vedľa toho môjho, aby v ňom mohla počas školy zadarmo bývať. Od začiatku mali v pláne dom prerobiť a po štúdiu ho výhodne predať. Tvrdí, že je to investícia, no ja Cruza poznám. Jednoducho nechcel, aby sa jeho sestrička trápila so zháňaním slušného ubytovania počas štúdia.

Rád si nahováram, že aj mne išlo o investovanie, keď som si ako dvadsaťjedenročný kúpil túto novostavbu, a nekonal som hlúpo. Počas prvého roku v tíme bývali všetci chalani v mes-
te. V bytoch. Tí, čo mali slabšie zmluvy, bývali spolu, no všetci to mali na štadión len na skok, či už autom, alebo chôdzou.

No ja somár som si myslel, že bude skvelý nápad kúpiť si štvorizbový dom vzdialený od mesta dvadsať minút autom. Plánoval som si založiť rodinu a nečakal som, že budem v dvadsiatich siedmich rokoch stále slobodný.

Aspoň mám viac priestoru a fajn záhradu s vírivkou. Môj dom sa stal miestom, kde sa schádza celý tím, najmä preto, že sa doň zmestia všetci.

A ktovie? Možno sa mi už budúci rok moja investícia vyplatí.

Ukážem na dom. „Prerobila si ho? Či si len vymaľovala steny?“

„Niečo také. Chceš sa pozrieť?“ Skontroluje čas na mobile. „Ešte mám presne päť minút, než sa začnem opäť učiť.“

„Rýchlo to prezrieme.“ Nasledujem ju. „A keď budeš mať najbližšie pauzu od učenia, pozývam ťa na večeru. Objednám donášku z tvojej obľúbenej gréckej reštiky a ty mi porozprávaš klebety, čo mi ušli.“

Pozrie na mňa ponad plece s nadvihnutým obočím.

„Dvakrát?“ skúsím to znovu.

„Strážila som ti dom tri mesiace a si nechutne bohatý.“

„Fajn. Objednám tri večere a celý mesiac ti budem každý týždeň vynášať smeti na chodník.“

„A preto si môj najobľúbenejší sused.“

Presne tak to medzi nami je – máme platonický susedský vzťah. Nechápte ma zle, Wren je skvelá, ale nikdy som ju nevnímal inak ako kamarátku a viem, že ona cíti ku mne to isté. Je jednou z mojich priateľiek.

Otvorí vchodové dvere – čerstvo natreté vchodové dvere. Sú tmavohnedé, pekne kontrastujú s novou sivozelenou fasádou a bielym rámom.

Ako prvé si všimnem podlahu. Úplne nové drevo vo svetlom, ale teplom odtieni. Niektoré steny zdobí moderná tapeta, iné sú zase vymalované decentnými, no predsa prívetivými farbami. Na schodoch sa vyníma nové zábradlie, kuchynské skrinky sú čerstvo natreté a vymenená linka vyzerá takmer ako na mieru. Dokonca aj svietidlá sú úplne nové a pekne dotvárajú celkový dojem.

„Ježiši,“ vydýchnem a pomaly sa otáčam, všetko to vnímam. „Takmer to tu nespoznávam.“

„Odviedla úžasnú prácu.“

„Ona?“

Normálne sa tou otázkou priateľov mlčky pýtam: *Je slobodná? Je milá? Nemala by záujem o niekoho, ako som ja?*

No práve teraz ma skôr zaujíma, kto, dopekla, zmenil tento nudný dom na niečo, čo vyzerá ako zo stránky módneho časopisu, a nespraví niečo podobné aj pre mňa?

Vôbec sa to tu nepodobá na holú stavbu, ktorú pôvodne kúpil Wrenin brat, a ak budem budúce leto v rovnakom čase ako on ponúkať svoj dom na predaj, budem totálne nahrať. Nikto sa na môj dom ani nepozrie, keď ten jeho vyzerá takto.

Wren mi poukazuje druhé poschodie. Z podkrovia je herňa, no v prípade potreby môže novému majiteľovi poslúžiť ako detský kútik. Každá izba na poschodí má vlastný štýl, pôsobia luxusne a premyslene ako zvyšok domu.

Vedie ma chodbou, keď vtom zastanem. V jednej z hosťovských izieb si všimnem posteľ. Ostatné na poschodí boli vždy prázdne, na rozdiel od tej na prízemí, v ktorej prespáva jej brat, keď je v meste.

Ukážem na holý matrac na posteli. „Čo si si našla spolubývajúcu, Wilderová?“

„Vlastne, áno. Hneď ako sa jej v októbri skončí prenájom.“

Tie slová ma prekvapia, pretože už roky bývame sami v našich nezmyslene veľkých domoch. Aj keď každý z úplne iných dôvodov.

Wren je až príliš pohrúžená do štúdia a spolubývajúcich vždy odmietala, navyše má bohatého brata, pre ktorého to nie je problém. Kým ja som len smutný úbožiak, ktorý čakal na niekoho, kto neprišiel.

„Prečo?“ neviem, čo iné sa opýtať.

„Prečo som si teraz našla spolubývajúcu? Lebo potrebovala cenovo dostupné bývanie a dobre spolu vychádzame. Vlastne je to hlavná dizajnérka. Cez leto tu trávila každý deň a skamarátili sme sa. Navyše neustále pracuje a bude tu len prespávať.“ Kývne hlavou smerom na chodbu. „Pod'. Ukážem ti zvyšok.“

Kúpeľne sú prerobené, majú nové kachličky a moderné vybavenie. Na stenách chodby visia nad zarámovanými fotografiami elegantné svietidlá. Aj mizerná pracovňa vyzerá skvele, je tmavá a štýlová.

„Som totálne nahraný,“ vyhlásim. „Svoj dom nikdy nepredám, keď mu konkuruje tento.“

„Cruz to myslel vážne, keď povedal, že chce na tejto investícii získať.“ Capne ma po pleci. „Mal by si urobiť to isté. Najmi si dizajnéra. Zmodernizuj ten hokejový brloh, ak to s predajom myslíš vážne.“

Myslím to s predajom vážne? Ešte som sa úplne nerozhodol, ale faktom je, že som minulú sezónu nepodpísal predĺženie zmluvy s Raptors. Nevedel som, či som pripravený žiť ďalších

šesť rokov mimo Bostonu. Ďaleko od rodného mesta. Ďaleko od rodiny.

Toto je pravdepodobne posledná veľká zmluva v mojej kariére. Teraz stojím pred rozhodnutím, či zvyšok hokejovej kariéry strávim hraním za Chicago, alebo sa vydám cestou voľného hráča a splním si detský sen hrať za Boston Bobcats.

Mama ma rozhodne chce doma. Ak by to bolo na nej, predal by som dom a odsťahoval by som sa, len čo sa skončí táto sezóna a moja súčasná zmluva.

Wren ako jediná z mojich priateľov vie, že zvažujem predaj, pretože len čo na jar ukončí štúdium, urobí presne to isté. Prestahuje sa bližšie k rodine.

„Ako si ju našla?“ opýtam sa. „Myslím tú dizajnerku.“

„Počul si o Tylerovi Bradenovi? Je to slávny interiérový dizajnér. Zo Chicaga.“

Venujem jej sklený pohľad.

„Fakt nevieš? Má vlastnú značku v Targete a reláciu na HGTV. Máš mamu a asi tisíc kamarátok. Myslela som si, že ho možno poznáš.“

„Najala si si ho? Cruz vyhodil toľko prachov na prerábku?“

„Jasné, že som chcela, lebo som ním posadnutá a bol by to splnený sen, ale rozpočet od brata mal od rozpočtu Tylera Bradena poriadne ďaleko. Stačilo to však, aby som si najala členku z jeho tímu stážistov, a ako sa ukázalo, je úžasná v tom, čo robí, a teraz je mojou novou kamoškou, ktorú rozhodne podplatím, aby ma vzala na tohtoročný vianočný večierok Tyler Braden Interiors. Takže to prospeje obom.“

Zasmejem sa. „A ako si ju môžem najat' ja?“

„Pošlem ti kontakt na to dizajnérske štúdio.“ Vytiahne mobil, aby mi napísala do správy. „Dokelu. Prestávka sa skončila.“

„Nebudem ťa ďalej rušiť. Rád som ťa videl, Wren. Ďakujem, že si sa mi celé leto starala o dom.“

„Pravdaže. Tak to urobíš? Najmeš si tú istú dizajnerku?“

„Možno.“

Existujú len dva možné scenáre. Budúce leto ponúknem svoj dom na predaj alebo sa tu natrvalo usadím. Tak či onak, dom nie je pripravený na predaj, a ak by som stretol nejakú vážnu známosť, rozhodne by som si ju tam nechcel priviesť.

„Och, hej!“ Wren ma capne po ruke. „Aké bolo rande?“

A ešte aj toto. Pripomienka, že som v Chicagu šesť rokov a je dosť možné, že tu tá pravá nie je.

„A pamätáš si, kde je práčovňa?“

„Wren.“ Pousmejem sa. „Len pred pár mesiacmi som dokončila práce na tomto dome. Samozrejme, že viem, kde je práčovňa.“

„Máš pravdu. Neviem, prečo to tak prežívam. Iba som už veľmi dlho s nikým nebývala a chcem, aby si sa tu cítila príjemne.“

Keby videla byt, z ktorého sa sťahujem, nerobila by si starosti s tým, či sa budem cítiť príjemne. Bývať v tomto dome aj pred jeho prerábkou by bolo náramné zlepšenie oproti môjmu predošlému ubytovaniu a teraz po úpravách... no, vyzerá to tu tak, že Wrenin brat mi zďaleka neúčtuje dostatočné nájomné.

„A tebe to neprekáža?“ opýtam sa a položím si vak na novú posteľ. „Viem, že spolubývajúcu nepotrebuješ a asi ani nechceš, takže ak ti to...“

„Teším sa, že si tu. Skutočne. Bude to zábava.“

Vďačne sa na ňu usmejem, zatiaľ čo si vybalujem oblečenie. „Tiež si to myslím. Čo už, ak si nakoniec budeme liezť na nervy, aspoň vieme, že je to len dočasné. Od mája môžeš zabudnúť, že som vôbec existovala.“

Rozosmeje sa. „Nemyslím si, že to bude problém. A okrem toho potrebujem, aby si ma zoznámila s Tylerom Bradenom, takže v najhoršom prípade budem iba predstierať, že ťa mám rada.“

„S tým nemám problém. Myslím, že budeš najlepšia falošná kamoška a spolubývajúca, akú som kedy mala.“

Popravde, na Wren nie je nič falošné. Je skutočne milá a ohľaduplná osoba. Zabezpečovala kávu a domáce zákusky pre robotníkov, ktorí počas leta pracovali na dome. Ponúkala mi odvoz, keď moje auto štrajkovalo. Zo začiatku som sa cítila trochu trápne, predsa len pracujem pre luxusné dizajnérske štúdio, ale z môjho auta nevyžaruje práve „extravagantnosť a štýl“. A keď sa dozvedela, že mám aj druhú prácu a ťahám nekonečné hodiny, aby som sotva zaplatila účty, ponúkla mi prenájom izby za prijateľnejšiu cenu, než akú som platila za bývanie v centre.

Časom sme prišli na to, že obe máme bratov – ona troch a ja jedného. Zblížilo nás to, že sme sa sem obe presťahovali – ona zo Západného pobrežia, ja z Východného alebo z inej časti Stredozápadu, podľa toho, ako sa to vezme. Rýchlo sme zistili, že sme obe zaneprázdnené školou a prácou, teda aj keď budeme bývať spolu, akoby sme sa ani nevideli.

Takže nie, naše priateľstvo nie je ani trochu falošné. A celkom dobre mi padlo, že som si ako dvadsaťpäťročná dokázala nájsť novú kamarátku v novom meste. Keď som bola mladšia, kamarátov som si našla rýchlo, ale v dospelosti to nie je vždy také jednoduché.

Hoci sa Wren po promócií vracia do rodného mesta, ja plánujem zostať v Chicagu dlhodobo a dúfam, že je prvým človekom z mnohých, s ktorými sa tu spriatelím.

„Hej, kontaktoval už môj sused firmu, že si ťa chce najat?“ opýta sa.

„Áno! Ďakujem ti veľmi pekne za odporúčanie. Potrebujem ešte jeden veľký projekt pred koncom stáže a teraz, keď bývam tak blízko, to bude ideálne.“

„To rada počujem. Ten jeho staromládenecký brloh potrebuje vylepšiť. Kedy začínaš?“

„Dúfam, že čoskoro. V pondelok na porade dostanem informácie o projekte.“

Ukáže na tašku na mojej posteli. „Môžem ti s niečím pomôcť?“

„Netreba. Keď budem večer v centre, musím si ešte vyzdvihnúť posledné krabice z bytu.“

„Och, robíš v bare?“

„Nie, bohužiaľ. Chcela som zmenu, no manažér mi to zamietol. Vraj, ak by som robila aj dnes, by som mala priveľa nadčasov. Ale mám rande, stretneme sa v kancelárii v centre, takže potom si skočím do bytu po zvyšné veci.“

Wren spozornie, nakloní sa od dverí. „Rande? Hallie Harrová, to mi hovoríš až teraz?“

„Nevzrušuj sa.“

„Kto je to?“

„Nový Tylerov klient. Navrhuje mu byt, ktorý si nedávno kúpil, a pred pár týždňami sme na seba narazili v kancelárii.“

„Neznieš piliš nadšene, že ťa boháč s výborným vkusom pozval von.“

Zasmejem sa. „Neviem. Lichotí mi to, ale už dlho som nebola na žiadnom rande a, popravde, radšej by som si pospala. No požiadal ma o to Tyler, ktorému sa snažím podlizovať, aby ma na jar po skončení stáže prijal natrvalo.“

„Mne to pripadá ako rozumný dôvod. Prinajhoršom spoznáš niekoho nového a zadarmo sa navečeriaš. Kam idete?“

„Netuším, kde rezervoval stôl, ale povedal mi, že sa mám teplo obliecť.“

„Divné.“ Znovu sa odtlačí od dverí, pripravená odísť. „Daj mi vedieť, ak sa ti ten tvoj príšerný šrot zase pokazí a budeš potrebovať odvoz domov. Rada po teba prídem.“

„Hej, nekritizuj moje auto. Funguje dobre, ďakujem veľmi pekne. Nechcem, aby počulo tvoje negatívne reči.“

„Hallie, doslova cítim zápach unikajúceho oleja až sem. Sľúb mi, že keď dostaneš tú prácu na plný úväzok, ako prvé si kúpiš nové auto.“

Zaparkujem svoj „šrot“ na najvzdialenejšie miesto v garáži pre zamestnancov a dúfam, že si ho nik nevšimne. Wren sa tak úplne nemýlila. Je v dezolátnom stave a rozhodne z neho uniká olej.

Uniká z neho všetko, ak mám byť úprimná.

Povedala som Brianovi, že sa s ním stretnem v reštaurácii, no trval na tom, že pôjdeme jedným autom. Ponúkol sa, že ma vyzdvihne u mňa doma, ale toto je prvé rande, nepoznám ho, takže by som mu ani náhodou nedala adresu.

Dizajnérske štúdio je spoločný východiskový bod.

Vyzerá normálne. Je to pekný chlap, trochu plachý a nervózny, ale to nevádi.

Pravdupovediac, neviem, aký je môj typ, ani či som niekedy nejaký vôbec mala. Už je to celá večnosť, čo som o niekoho mala záujem, až mám skoro pocit, že začínam úplne od začiatku a len zisťujem, čo sa mi páči. Posledných pár rokov som bola príliš zaneprázdnená, aby som myslela na randenie.

Ale ak mám byť k sebe úplne úprimná, predstava, že sa opäť pokúšam niekoho spoznať, ma desí, možno aj preto som sa

celé roky tak veľmi sústredila na prácu. Bola to výhovorka, ako sa tomu vyhnúť.

Takže to plaché, nesmelé Brianovo správanie mi pripadá bezpečné.

„Sťahuješ sa do Chicaga?“ preruším napokon ticho počas jazdy. „Tyler povedal, že si si tu kúpil byt.“

„Nebudem tu bývať natrvalo, to nie. Mám dom na južnej Floride a v Arizone, ale plánujem sem chodiť každých pár mesiacov.“

„Máš na starosti dosť nehnuteľností.“

Zasmeje sa popod nos, nervozita z neho trochu opadne. „Mám niekoho, kto ich spravuje, keď som preč.“

Zaváham. „A kto je ten niekto?“

Neodpovie a ja pohľadom okamžite pristanem na jeho ľavej ruke, hľadám odtlačok obrúčky alebo neopálený pásik pokožky. Nič tam nie je, no moja ženská intuícia je v pohotovosti.

Presne toto na randení neznášam. Snažíte sa o dotyčnom zistiť čo najviac, no nestačí počúvať, treba čítať medzi riadkami. Všetko je to omnoho jednoduchšie, keď s tou osobou vyrastáte a prirodzene o nej viete všetko.

Brian zahne doprava na ulicu, ktorou chodievam z kancelárie do baru, kde pracujem.

„Kam ideme na večeru?“ zaujímam sa.

„To je prekvapenie.“ Prebehne ku mne pohľadom a s hravým úškrnom na perách sa pohodlne oprie dozadu, zatiaľ čo jednou rukou šoféruje svoje prehnane drahé auto. „Mimochodom, dnes večer ti to pristanie.“

Jeho nesmelú masku rýchlo strieda okúzľujúci šarm.

Znovu obrátim pohľad von oknom. „Ďakujem. Aj tebe.“

„Máš rada šport?“

„Myslíš hrať alebo sledovať?“

„V tomto prípade sledovať.“

„Občas.“ Podozrievavo sa k nemu otočím. „Prečo sa pýtaš?“

Jeho úsmev je zrazu plný samolúbosti, po nesmelosti niet ani stopy. „Len zo zvedavosti.“

Spomalí, keď sa zaradíme do kolóny. Sledujem, ako sa chodník zapĺňa chodcami, ktorí idú rovnakým smerom ako my. Reštaurácie a bary na ulici praskajú vo švíkoch, aj z auta cítim atmosféru plnú vzrušenia.

Hudba zvnútra duní až von, budovy sú osvetlené červenými svetlami, vlajky chicagského tímu visia v oknách a pred nami pracovníci riadiaci dopravu usmerňujú autá do určitých pruhov a na parkoviská.

Cítim, ako sa ma zmocňuje úzkosť. Spomínaná intuícia teraz bije na poplach.

„Brian, prečo som sa mala teplo obliecť?“

Zachechce sa, no neodpovie mi. Namiesto toho stiahne okienko, aby sa pohovárал s pracovníkom riadiacim dopravu. Keď sa pozriem z okna spolujazdca, uvedomím si, že všetci tí ľudia majú na sebe červenú, čiernu a bielu.

A mieria do športovej arény United Center, ktorá je o ulicu ďalej.

Nie. Nie, nie, nie, nie. Nemôžeme tam ísť.

„Ideme do United Center?“ opýtam sa, z *môjho* hlasu jasne počuť nervozitu.

Znovu mi neodpovie, nafúkane sa usmieva, akoby čakal, že budem poriadne ohúrená. Ale nie som. Som vydesená.

Len sa modlím, aby dnes večer hrali zápas Devils. Basketbal... basketbal by som zvládla.

„Kamoš má permanentky a dnes večer nemohol prísť,“ vysvetlí. „Dúfam, že máš rada hokej.“

Doriti s tým.

Lepšie sa zadívam na hemžiaci sa dav pred arénou. Väčšina ľudí má dres tímu Raptors. Jeho dres.

Vyschne mi v ústach. „Mohli sme sem z kancelárie prejsť pešo.“

A ja by som sa mohla rozbehnúť opačným smerom, len čo som si uvedomila, kam ideme.

„Chcel som ti dopriať možnosť previezť sa v tomto aute.“ Brian zabočí na súkromné parkovisko. „Dost dobré, nie?“

Ostýchavá pretváarka je dávno fuč. Teraz z neho srší nadutosť.

Niečo mi rozpráva, kým prechádzame cez súkromnú bezpečnostnú kontrolu a skenujeme lístky, no nepočúvam ho. Rada by som to zvalila na hlučný dav, ktorý nás privítal, keď sme vstúpili do arény, no ak mám byť úprimná, počujem len, ako mi píska v ušiach.

Každá bunka môjho tela napäto vníma okolie, pretože by som tu nemala byť. Odkedy som sa pred šiestimi mesiacmi presťahovala do Chicaga, vyhýbala som sa tejto budove. Neodvážila som sa ani prejsť po tej istej ulici a teraz som vnútri.

Brian ma vedie k našej sekcii. Nasledujem ho, očami nervózne sledujem okolie. Táto aréna je obrovská. Koľko ľudí sa sem zmestí? Dvadsaťtisíc? V takom veľkom dave ma nikdy nezbadá.

Nie sú to však len obyčajní ľudia. Sú to fanúšikovia... v jeho drese.

Prejdeme za roh a moje srdce zamrie, zostanem zarazene stáť na mieste, keď sa ocitnem tvárou v tvár *jemu*.

Teda, jeho vytlačenej šesťmetrovej verzii zavesenej na trámoch všetkým fanúšikom na očiach. Ďalšia v inej póze visí na stene. A na konci chodby je lepenková figurína v životnej veľkosti, s ktorou sa fotia deti.

Keď hľadím na tú tvár, až v ušiach počujem, ako mi bije srdce. Tie zelené oči. Ten kradmý úsmev.

Videla som to už toľkokrát, že to ani nedokážem spočítať.

„Hallie.“ Moje meno ma vytrhne zo zamyslenia a všimnem si, že Brian čaká vedľa staršieho pána a podáva mu mobil s našimi lístkami. „Poďme. Nechceme zmeškať začiatok zápasu.“

Áno, ja chcem. Popravde, rada by som ho zmeškala celý.

Veľký zamatový záves blokuje cestu do hľadiska. „Bavte sa,“ povie starší pán a odhrnie ho, aby sme mohli vojsť.

Ľad je oslepujúco biely. Hudba hrá na plné gule. Okamžite ma ovanie chlad.

Brian mi položí ruku na kríže, tisne ma pred sebou, aby som šla prvá. Tak to aj urobím, pridržiavam sa zábradlia a leziem hore – ďalej od ľadu.

So smiechom kývne hlavou na opačnú stranu. „Miesta máme tam dole, Hallie.“

Ako inak.

So sklonenou hlavou ho nasledujem, pohľadom sa vyhýbam ľadu. Sústredene sledujem Brianove päty a v duchu ho prosím, nech už zabočí do uličky, no nestane sa tak. Schádza stále nižšie, bližšie k ľadovej ploche.

Cítim pohľady verných fanúšikov, keď prechádzame okolo. Ani jeden z nás nemá na sebe tímové farby či dres, a predsa sa blížime k sedadlám tesne pri ľade.

Keby som mohla, dala by som im svoje miesto.

Vzduch je s každým ďalším krokom chladnejší. Je to dosť blízko. Príliš blízko, no Brian pokračuje, stále kráča.

„Určite sme už neprešli náš rad?“

„Určite.“

Odvážim sa zdvihnúť zrak k ľadu a, bože, akoby som bola priamo na ňom. Zatiaľ na ňom nekorčuľujú hráči, takže si chvíľu dovoľm kochať sa pohľadom.

Je všade.

Medzi hráčmi, ktorých uvádzajú na veľkoplošnej obrazovke, na dresoch okolo mňa. Nosieval iné číslo, ale viem, že si ho zmenil, keď ho draftovali do ligy.

„Sme tu,“ vyhlási Brian a pretláča sa pomedzi fanúšikov s rukami a nosmi pritisnutými na skle v nádeji, že zblízka uvidia obľúbených hráčov vykorčuľovať na ľad.

Pretože presne tam sedíme. Za sklom. V prvom rade.

„Chicago na tejto strane bráni dvakrát,“ pokračuje, ako keby to, že sedíme za ich brankárom dve tretiny z troch, bola tá najúžasnejšia vec na svete.

Lenže on hrá v obrane.

Musím odtiaľto vypadnúť. Predstierať nevoľnosť. Vymyslieť si nejakú naliehavú zámienku, no ak sa moje splašené srdce neupokojí, možno nebudem musieť nič predstierať.

„Ďakujem, že si si so mnou dnes vyšla,“ položí mi dlaň na koleno. „Veľmi ma potešilo, keď mi Tyler povedal, že si súhlasila.“

Bože, som príšerná. Tento chlap sa na mňa snaží zapôsobiť a ja tu prežívam existenčnú krízu.

Než sa stihnem rozhodnúť, či zostanem alebo odídem, stlmia sa svetlá a začne hrať hudba. Ľudia sa usádzajú a komentátor burcuje dav, keď tím vyletí z kabíny na ľad a v červených dresoch presviští okolo nás.

Netrúfam si naňho ani pozrieť. Sklopené oči upieram do lona.

Už je to tak dávno.

Čaká ho zápas. Sústreďí sa na dianie na ľade. Nepríde sem a nebude si prezeráť divákov. Navyše, vlasy mám teraz omnoho kratšie než predtým, takže aj keby si našiel čas obzrieť sa týmto smerom, určite by ma nespoznal.

Nezistí, že som tu.

Je to v poriadku.

„Ďakujem za pozvanie,“ odvetím. „Prepáč, ak som trochu mimo. Je to dávno, čo som naposledy randila.“

„Netráp sa tým. Ani ja som dlho s nikým nerandil.“ Milo sa usmeje, než pokývne hlavou smerom k ľadovej ploche. „Takže, hokej sa hrá na tri tretiny. Obrana je rozdelená na štyri lajny. Uvidíš, keď sa budú striedať, bude to vyzeráť chaoticky.“

Ďalej mi vysvetľuje pravidlá. Otočím sa k nemu, prikyvujem, aj keď to už všetko dávno viem, keďže som bola na zápasoch istého hráča nespočetne veľakrát.

Brianovi zazvoní mobil vo vrecku, no on ho ignoruje a pokračuje: „Teraz je ich kapitán Zanders. Číslo jedenásť. Je to obranca. Nafúkaný hajzel, ale šialene dobrý. Jeho partnerom na modrej je DeLuca. On...“

„Voda!“ skríkne mi niekto priamo do ucha. „Chladená voda!“

Predavač občerstvenia ďalej vykrikuje a našťastie prehluší Brianove reči o hráčovi, ktorého poznám lepšie než hocijaké štatistiky, čo by mohol zo seba vysypať.

Po hymne a tradičnom vhození puku zápas začne, no ja ho nedokážem sledovať. Upieram zrak do lona, hľadím na divákov, na čokoľvek, len nie na ľadovú plochu predou mnou.

Prvá tretina je nekonečná. Počujem, ako stále dookola skandujú jeho meno. Viem, že je na tejto strane ľadu, a len sa modlím, nech sa už začne druhá tretina, aby sa konečne presunul na opačnú stranu.

Bolo by neslušné, keby som sa vytratila po dvoch tretinách? Možno by sa mi podarilo presvedčiť Briana, že sa necítim dobre, a mali by sme rande preložiť.

Znovu mu zazvoní mobil a opäť ho ignoruje.

„Neverím, že to nesleduješ!“ zakričí vedľa mňa.

„Necítim sa najlepšie.“

To je ono. Pripravím si pôdu.

Nevníma ma, rovnako ako nevníma vyzvávajúci mobil, na ktorý mu chodí jedna správa za druhou.

Raptors sú v obrane a fanúšikovia okolo mňa hlasno povzbudzujú.

Robia poriadny rámus, no aj tak počujem, ako Brianovi opäť vyzváva mobil.

„Zvoní ti mobil.“ Tentoraz zvýším hlas, aby ma počul.

Nespúšťa oči z diania na ľade pred nami, no vytiahne mobil, aby stíšil zvonenie. A vtom zbadám obrazovku. Je zasypaný správami od jednej osoby. Neviem, čo sa v nich píše, no nech ide o kohokoľvek, meno kontaktu je len emoji. Diamantový prsteň.

Brian sklzne zrakom k obrazovke a okamžite sa pokúsi mobil schovať do vrečka. Ale je to márne.

Videla som to.

„Nevravel si, že už si dlho nebol na rande?“ Tón môjho hlasu je vyčítavý.

Uhýba predom mnou pohľadom. „Nebol.“

„Si ženatý?“

Je to otravné, no znovu neodpovedá. Až teraz si uvedomím, že to jeho nesmelé a nervózne vystupovanie bolo spôsobené tým, že bol na rande. A nie so svojou ženou.

Môj neveriacky smiech znie trochu šialene, no presne tak sa teraz cítim. „Odchádzam.“

Vstanem, ale zápas stále prebieha, takže sa rýchlo opäť posadím a čakám na pískanie.

„Hallie, nie je to tak, ako si myslíš. Máme otvorený vzťah. Len je to ešte čerstvé, takže som s nikým dlhšie nechodil.“

„A nenapadlo ti spomenúť mi, že si *ženatý*? No tak. Choď doriti.“

Ohlušujúci úder roztrasie sklo predom mnou a ja zbadám hráča Tampy pritlačeného k mantinelu po bolestivom náraze. Zosunie sa na ľad a mne sa naskytne dokonalý výhľad na muža, ktorý ho zrazil. Je to *on*.

Rio DeLuca.

Číslo tridsaťosem zazerá na súpera, zatiaľ čo fanúšikovia mlátia päťami do skla, trasú ním a oslavujú tvrdý zákrok.

Pohne sa na odchod, keď však presunie váhu na korčuliach, zdvihne pohľad.

Ku mne.

Zarazí sa a ja sledujem, ako ma spozná a na tvári sa mu usadí neveriaci výraz. Pootvorí pery, zelenými očami skúma každý centimeter mojej tváre. Chcem odvrátiť zrak, no nemôžem. Nedokážem sa od neho odtrhnúť. Tento muž predom mnou len vzdialene pripomína chlapca, ktorého som kedysi poznala.

Je tak blízko. Oddeluje nás iba kúsok plexiskla a najradšej by som zdrhla. Rýchlo zažmurká, zmätene zvráští tmavohnedé obočie a na zlomok sekundy prebehne pohľadom na chlapíka vedľa mňa, než sa opäť zameria na mňa. Skenuje ma. Pozorne ma skúma.

Štadión je prázdny.

Všetko úplne stíchnie, sme len on a ja.

Spomínam si na deň, keď som ho uvidela po prvýkrát. Aj vtedy hral hokej, no od toho času sa veľa zmenilo.

Teraz je to človek, ktorému sa aktívne vyhýbam, odkedy som sa sem presťahovala. Práve kvôli nemu som takmer odmietla stáž. Lebo som vedela, že býva v tomto meste.

Srdce sa mi rozochveje ako kedysi, kým si nespomeniem na všetko, čo sa stalo.

Možno som Ria DeLucu kedysi dávno milovala, ale už to neplatí.